

Vognen, idet den væltede over en Sten, tabte ogsaa Sigrid efterhaanden Modet og satte sig raadvild ned paa Grøftekanten, — hvor Angelika kort efter fandt dem.

Fru Betty havde været alvorligt vred. I sin eksalterede Sjælstilstand havde hun taget Børnene for sig og holdt en hel Dommedagspræken for dem, talt om Guds Fortørnelse og Evighedens Straf, saa at selv Sigrid tilsidst var bleven betuttet og var begyndt at græde.

Nu gik Fru Betty i febrilsk Spænding frem og tilbage paa Gulvet i den tarveligt oplyste Bondestue og ventede paa Emanuels Hjemkomst. Hun kunde ikke forstaa, at han endnu ikke var kommen. Klokken var nu snart ti, og hun var sikker paa, at han ikke havde ladet sig opholde af Regnen. Hun begyndte tilsidst at bebrejde sig, at hun ikke havde ledsaget ham. Nu stod han maaske og talte . . . henreven, glemmende Tiden? Hun ønskede inderligt, at hun kunde se ham i dette Øjeblik, omgivet af det lyttende Folk! . . . Eller skulde de have gjort ham noget Ondt, siden han ikke kom? Kunde det tænkes, at man allerede havde begyndt Forfølgelsen imod ham?

Hun følte sig med ét uhyggelig tilmode i sin Ensomhed. Tordenen nærmede sig ogsaa med hvert